

תשפ"ג

בַּלֵּק

מִן הַכּוֹז אֶל הַפּוֹעֵל – בְּעֵקֶב בּוֹת הַשִּׁיעוֹר הַשְּׂבוּעִי לַפְּרִשָׁת בַּלֵּק

פרשת בלק, בה זכינו להכניס את ספר התורה לבית 'נהירו דקיק', היא פרשה יוצאת דופן.

במה?

בכך שזו פרשה שמספרת לנו על מה שהתרחש, ללא ידיעתו של עם ישראל, כאשר היא מסופרת על ידי 'מספר יודע כל', כמו סיפור.

וזה יכול להיות הכשל הראשוני בהתייחסות לפרשת 'בלק'. כי אפשר, בטעות, לחשוב שמדובר כאן על 'מישהו' שמספר לנו סיפורים, חס וחלילה. כמובן, שכל מי שלומד קבלה, חסידות, את הצופן התנ"כי וכו', מבין שאין שום אפשרות כזאת.

פרשת 'בלק' היא לא פרשה שאפשר להבין ב-'עץ הדעת'. היא פרשה של 'עץ חיים'.

למדנו, בערב הכנסת ספר התורה, כי המצוה ה-613, היא כתיבת ספר תורה, שאומר ספר החינוך, ש'מצוה שיכתוב כל אחד מישראל לעצמו ספר תורה שנאמר "וְעָתָה כְּתִיבוּ לָכֶם אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלִמְדָהּ אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שִׁמְיָהּ בְּפִיהֶם לְמַעַן תִּהְיֶה־לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְעֹד בְּבִנֵּי יִשְׂרָאֵל"¹

ושירת 'האזינו' נקראת שירה, וכן התורה הק' נקראת שירה.

וזו המצוה ה-613, דייקא, המצוה האחרונה דאורייתא. מדוע?

כי רוצים לחבר את כתיבת התורה עם תרי"ג מצוות.

¹ דברים, לא, יט

ומצוה נוספת שמחברת את המצוות כולן, היא מצות צצית – "וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת" וְרֵאיתֶם אוֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וְעָשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתְּלוּ אֶזְרֵי לְבַבְכֶּם וְאֶזְרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אֵתֶם וְאִים אֶזְרֵיכֶם"²

כאשר אני מסתכל על **פתיל התכלת**, ומתבונן בצבע **התכלת**, אני מעורר את הזיכרון של כל מצות ה'. ומחקר שנערך, גילה שאורך הגל של צבע **התכלת** המופק מחילוון הנמצא בים האדום, הוא 613. כמניין תרי"ג.

יש היום את אגודת 'פתיל תכלת', למען קידום והפצת פתיל תכלת, וניתן לרכוש מהם, גם באופן מקוון, פתיל תכלת, בצבע התכלת המקורי, שאורך הגל שלו (לעומת צבעי תכלת אחרים) הוא 613.

ותכלת, לשון תכלית.

ולמדנו, את דברי ר' שמשון מאוסטרופולי חי"ד בספר 'ליקוטי שושנים', שצבע **התכלת** הוא כנגד כל 850 החדרים בגיהנום.³

ולכן התורה קשורה ל-613 (גם במספר המצוות וגם באות ה-613, מאותיות עשרת הדברות, ממנה יוצאת מצות כתיבת ספר תורה) – שקשור לצצית – שקשורה ל**תכלת**. מכאן, שהתורה הק', שהחיבור איתה הוא התכלית, קשורה ל**תכלת**.

וכפי שלמדנו, **צבע מפירת הדעת** הוא **תכלת**.

מדוע התורה קשורה לתכלת?

כי כל עניין התורה זה **לשנות לי את הדעת**. לגרום לי להצליח לראות אחרת, ראייה שהיא מעבר לחושים.

² במדבר טו, לו

³ ר' סיכום 'בהר בחוקית' – תשפ"ג. מביא הצדיק מדרש מספר פליאה – "תת'ן חדרים יש בגיהנום ובאלו חדרים צריך לילך אפילו צדיק גמור לתקן ולהעלות נשמות של רשעים.. בבחינת עז פנים לגיהנום". ומסביר שתת'ן (850) החדרים בגיהנום מחולקים ל- **תק"ף (580)** חדרים ול- **ר"ע (270)** חדרים, שהם הקשים יותר. והמלאך יהושע כותב על המצח של הצדיק את המילה 'אתה', ועם המילה 'אתה' יכול הצדיק להוציא את הרשע מתוך אותם חדרים. ועל זה אומר ר' שמשון, שאומר דוד המלך – "גם כי אלך בגיא צלמות לא איךא רע כי אתה".³ **גיא צלמות = 550** – מכון לתק"ף חדרים; לא אירא 'רע' – מכון לר"ע חדרים; כי 'אתה' עמדי – מכון למילה 'אתה' שכותב המלאך יהושע על מצח הצדיק. "עמדי שבתך ומשענתך הָמָה וְנִחַמְנִי". ר"ת – יהושע. שמו של המלאך. דהיינו, צבע **התכלת** הוא כנגד כל ה-850 חדרים בגיהנום.

כאשר סופר סת"ם כותב ספר תורה, כל העניין הוא לדקדק באותיות. הסופר מתייחס אל כל אות כאל ספיר. כל אות היא אור. ואנחנו סופרים את כל האותיות. הכל מדויק, כל תו ותג.

למה?

כי אתה צריך להבין שאתה מקבל כאן מתמטיקה רוחנית מדויקת שהולכת לשנות את הדעת שלך.

מהו השינוי?

להגיע מדעת תחתון לדעת דקדושה. שרק בדעת דקדושה אפשר באמת ללמוד את התורה הק'. שאחרת, אני אחיל על התורה את דפוסי הדעת המוטעים של העוה"ז, ואלמד את התורה כמו שלומדים כל עניין ארצי. אבל הכללים של עין חיים שונים.

סופר=346 = רצון

משה=345

שמד=344

משה רבנו ע"ה שהוא מרכבה לדעת דקדושה, הוא העומד בין סופר, דהיינו הרצון שלך, לבין שמד.

כי בלי דעת דקדושה, לא יכול היהודי להגיע לרצון האמיתי והמבורר, אלא הרצון המקולקל יוריד אותו למטה, ל-344- שמד.

מכאן מובן, שכאשר סופר הסת"ם כותב את התורה הק', הוא חייב להיות מחובר לדעת משה, לדעת דקדושה, וזאת כדי שיוכל להעביר לנו את 'רעותא דליבא' של הקב"ה. שהוא הרצון אליו אנחנו צריכים להיות מחוברים- רעווא דרעווין - רצון הרצונות. דרגת המקיף הנעלית ביותר שבאריך אנפין, הנקודה ממנה נובעים כל הרצונות.

וכאשר מתחברים אליו ומעוררים אותו, בטלים כל המקטרגים. והוא המקור לתורה הק', שנדרשת ביג' מידות, והוא כנגד מח הדעת, ונמצא במצח⁴.

⁴ דרגת הרעווא דרעווין מתגלה בכל שבת בזמן הסעודה השלישית

לכן, נמצא ציין הקודש על מצחו של אהרן הכהן, כדי לעורר את האהבה ולהמשיך לבני את יג' מידות דרחמים. ולעומת בחינה זו, ול'ז, נמצא – וּמִצַּח אִשָּׁה זֹנָה⁵, שמעורר את האהבה לקליפה.

דהיינו, לסופר הסת"ם יש אחריות עצומה, לאיזה מקום הוא מקשר אותך? אחריות להעברת הרצון הנכון, דרך האותיות, ולא חלילה שיקרה ההיפך.

איך הוא עושה את זה?

דרך הכתב. ולא סתם לא קוראים לו 'כותב סת"ם', אלא 'סופר סת"ם'.

כי **סופר גי' רצון (346)**, וזה עניינו בעבודתו. לא לכתוב טכנית את הספר, אלא להתחבר לסופר העליון, לרצון העליון. לוודא שכאשר הוא כותב את ספר התורה, הרצון שלו, יהיה במקום הנכון, במקום של דעת דקדושה – ואז הוא לא 'כותב', אלא 'סופר'.

למעשה, כל סופר, לא משנה מה הוא כותב ובאיזו שפה, מעביר אליך את הרצון שלו. כי בלשוה"ק, שהיא לשון אלקית ולא הסכמית, **סופר גי' רצון**. ולא בכדי המלה 'קורא' בעברית, משמעותה משולשת – קורא ספר, קורא בקול וקורא מלשון לזמן.

כי הקול של הסופר שכתב את ספר, 'קורא' אל הקורא ומזמן אותו. דהיינו, מעביר לו את קולו של הסופר, את דעתו. כי כמו שאנחנו יודעים, 'קול' בגי' **שם אהו-ה במילוי אלפין**⁶, שהוא שם הדעת.

יוצא שמכל כיוון שמסתכלים על זה, צריך להיות ברור לקורא ספר, שבקריאת הספר הוא מתחבר אל רצון הסופר ואל דעתו. כאשר אתה קורא, אתה מזמן אליך כוחות חיוביים או שליליים על פי הדעת. ומכאן, החשיבות הגדולה בסינון ובירור הספרים שאנחנו וחילדים קוראים.

הורים נוטים מאוד לעודד את הילדים שלהם לקרוא. אבל השאלה, מה לקרוא? לא העיקר לקרוא. כי בזמן הקריאה, יש מעין קריאה (במשמעות קריאת קול) מדעת אחת לדעת שניה. יש חיבור בין רצונות. וחשוב שהסופר שקוראים את ספרו, יהיה מישהו שאתה מעוניין להתחבר לדעת שלו ולרצון שלו.

איזו אחריות יש לנו בחינוך הילדים!!!

אמרנו שלסופר קוראים סופר כי **סופר גי' רצון**. אבל הפעולה שהוא עושה, היא פעולה של כתיבה.

⁵⁵ "וּמִנְעוּ רַבִּימָם וּמִלְקוֹשׁ לֹא הָיָה וּמִצַּח אִשָּׁה זֹנָה הָיָה לָךְ מֵאֲנֵת הַכֶּלֶם" (ירמיהו, ג,ג)

⁶ אלף הא ואו הא

מה זה כתב?

אומר בעל ה'מאור ושמש'—

כתב=422= מטבע אש

איפה אנחנו רואים את מטבע האש?

כאשר הקב"ה מסביר למשה על מצות 'מחצית השקל', משה מתקשה להבין.

מה היה קשה למשה להבין?

כיצד אפשר לכבוש את הגבורות הקשות, תחת החסדים, שהרי הגבורות זה דבר חזק והחסדים, חלשים. ובעומק השאלה של משה— כיצד ייתכן לצמצם את האור העצום, אור אינסוף, לתוך אותיות, ולקבל מכל זה שפע?

בשפות אחרות, בהן האותיות הן הסכמיות, זה אכן לא אפשרי, אבל בלשון הקודש אתה מקבל חיות מתוך האותיות.

איך?

כדי להסביר לו זאת, הראהו הקב"ה 'מטבע של אש'.

שפע (מטבע) שנוצר מתוך גבורות חזקות (אש). יש דבר כזה, גם אם זה לא מסתדר לך בראש ב'עץ הדעת'.

מטבע אש (422)+ שש אותיותיו= 428

נדרגם 428 לאותיות= חת"ך.

והח"ך מו"ת " פותחו את ירך ומלפיע לכול זוי רצון."

כי בכך שאני חותך, דהיינו, שם גבול, אני יוצר כלי לשפע.

וזה עניין חיתוך הדיבור, וזה עניין חיתוך האותיות בכתיבה.

ומסביר לנו ה'מאור ושמש', שכאשר אתה מדבר על 'חתך', אתה מדבר על 'קצבה', על גבולות, על 'שאמר לעולמו די', דהיינו גבול.

⁷ תהלים, קמה, טז

והוא שם ש-ד-י שהוא כידוע שם הויה בספירת היסוד, שבה כל השפע. ז"א שוב אותו הרעיון – השפע בא לא מה-עוד, אלא מה-די. לא מפריצת הגבולות, אלא מהצבתם. לא מההרחבה, אלא מהצמצום.

ומעניין ש-ש-ד-י, גי' 314, ובכתיבה אחרת – 3.14 פאי, שידוע כ-מספר שמשגע את העולם⁸.

וזה עניין, "וְהָרִיקְתִּי לָכֶם בְּרָכָה עַל-בְּלִי-דִי"⁹

בפשט נראה כי הכוונה היא לברכה אינסופית. וזה אכן כך, אבל למה?

כי הנענו למקום שנקרא 'די'. הכנו כלי. והכלי הזה יעביר אלינו אור עצום, שמבחינתנו יהיה כמעט אור אינסופי. וזה הבסיס של כתיבת ספר תורה.

איך הצמצום שמביא לשפע קשור לכתיבת התורה הק'?

כי זה אותו עניין בדיוק.

כאשר אתה כותב את התורה ב'אש שחורה על גבי אש לבנה' – האותיות השחורות הן הכתב, החותך, המצמצם, שנכתב על גבי קלף ריק, שהוא כמו דף לבן. ז"א פעולת הכתיבה היא פעולה של צמצום. כי כל אות נוספת שאתה כותב, מצמצמת את האור הלבן, הפשוט, אור אינסוף. אבל..

אלמלא האותיות שכתבת, לא היית מקבל שום שפע. כי אין לנו דרך להתחבר למידע שהוא 'לבן'. פשוט. בלתי מצומצם.

זאת אומרת שכתבת התורה עובדת בדיוק על פי הכלל האדיר, שאותו צריך להפנים ככלל הבסיס לחיים של יהודי –

⁸ פאי, π, הוא מספר חמקמק, המבטא את היחס בין היקף המעגל לקוטרו. מדוע חמקמק? משום שפשוט אי אפשר לחשב אותו במדויק. המתמטיקאי השוויצרי יוהן היינריך למברט (Lambert) הוכיח ב-1772 שהחיפוש אחר הדיוק הסופי נדון לכישלון(!). פאי הוא מספר אי-רציונלי (וטרנסצנדנטי). אי אפשר לבטא את פאי בשבר של מספרים שלמים, יש לו אינסוף ספרות אחרי הנקודה העשרונית, והן אינן מסודרות באופן הגיוני או מחזורי. עד היום חושבו יותר מ-10¹³ ספרות (עשרה מיליון מיליונים) אחרי הנקודה העשרונית. הסיבה שממשיכים בכל זאת לחשב ספרות של פאי, אף על פי שלכל היותר נוכל להתקרב למספר מדויק יותר, היא השימושים הרבים שלו בפיזיקה המודרנית – בקוסמולוגיה ובתורת הקוונטים. הפאי קשור למידותיו של הכיור המכונה 'ים', שעמד בבית המקדש הראשון, וקיים חישוב של הגאון מוילנה בעניין זה.

⁹ מלאכי, ג, י

אם אתה מצמצם את האור – אתה מקבל את השפע, ואם אתה לא מצמצם את האור – אתה לא מקבל את השפע.

אפשר להבין את הדבר האדיר הזה?

קשה לתפוס את זה הגיונית, למרות שאנחנו יכולים לקבל טעימה של הבנה של העניין הזה, ברמה הפיזית והרוחנית מ- "מרעיבו שבע, משביעו רעב, או בלשונו של החכם מכל אדם- "וְנָפֵשׁ שְׂלֵמָה תִּבּוֹס נֶפֶשׁ וְנָפֵשׁ רַעְלָה כָּל מֵר בְּתוֹךְ"¹⁰.

ועדיין, קשה לנו הרבה פעמים להתחבר לכך, שאם נצמצם, נפחית, נשים גבול, לא ניקח את כל מה שאנחנו יכולים, דווקא דרך זה יגיע אלינו השפע. כי בכך, הכנו בלי לשפע.

אבל כאשר ממחישים זאת על גבי דף לבן וכתיבה, קל מאוד לתפוס את הדברים בדעת.

הרי בלי האותיות, מה היינו קולטים מהדף חלבן? וכמה שיותר אותיות – יותר מידע, דהיינו, כמה שיותר צמצומים – יותר שפע.

וככה זה. ככה זה עובד.

אבל יש לדעת – שזו גם נקודה של צער.

כל צמצום – יש בו צער, שנובע מהעצירה (שורש צ.ע.ר אותיות ע.צ.ר). מהגבול. מהיעדר היכולת להתפשט עוד, לקבל עוד אור.

וניתן לראות זאת בלשוה"ק –

ש- 'יהי אור' = 232 = ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן¹¹.

ז"א כל האור (כנגד עולמות אבי"ע, שם הוי"ה).

אבל ב'יהי אור', אתה לא מקבל את האור. מתי אתה מקבל אותו?

ב- 'יהי אור' = גי' רחל.

רחל שנקראת 'עקרת הבית', שהיא העיקר. ועוברת את כל התלאות, בגלל שכל האור מצומצם בה. אבל התוצאה היא משיח. משיח בן יוסף.

דהיינו, בהכנת הכלי, בצמצום, אז אתה יכול לקבל את האור. אבל זה תמיד יבוא עם צער, לשון 'יהי'.

אבל עם כל הצער..

¹⁰ משלי, כז, ז

¹¹ ע"ב- יוד, הי, ויו, הי (72) + ס"ג- יוד, הי, ואו, הי (63) + מ"ה- יוד הא ואו הא (45) + ב"ן-יוד, הה, וו, הה (52)=232= 'יהי אור'

רק כך אפשר לקבל את האור. בצמצום. בכח של רחל. של נוקבא, של בניית כלי.

מה זה צמצום?

בניית גבולות. 'עד כאן' (!). 'שאמר לעולמו די'.

איפה יש יותר אור? ב-'יהי אור' או ב-'ויהי אור'?

בשניהם יש את אותו האור ממשי, אלא שב-'יהי אור', הוא לא מושג, כי אין צמצום. וב-'ויהי אור' – שהוא הצמצום, יש את קבלת האור.

ואומרת לנו התורה הק', שלא משנה כמה שתוריד גבולות, עוד ועוד ועוד, לא תצליח לקבל אליך את האור. כי האור הזה נקרא 'אור פשוט'. ואור פשוט אתה לא יכול לקבל (אור פשוט לא הכוונה ההיפך מ'מסובך', אלא הכוונה בלי שום הרכבה. 'שמציאותו פשוט בלי הרכבה'¹², והוא אור פשוט שמתפשט כי אין גבולות).

והדעת הזו, דעת הצמצום המביא לשפע, היא דעת הפוכה להגיון של העוה"ז.

אבל, כמו שכאשר אתה כותב על דף לבן, אתה מצמצם, ודרך כך מקבל/נותן שפע, כך באותו האופן, אתה צריך לנהוג, כאשר אתה כותב את סיפור חייך. והתורה הק', מלמדת אותך איך אתה צריך לכתוב את סיפור חייך.

כל העניין הוא סביב הסופר=הרצון, שכותב.

הרצון שלך שכותב את סיפור חייך.

וכל העניין הוא שהרצון שלך, שכותב את סיפור חייך, יהיה רצון מבורר ומחובר לרצונו.

בשיעור הכנסת ספר התורה, דיברנו על תיקוני הזהר, תיקון י', דף כד', שם מסביר רשב"י ז"ע את המלה 'בְּרָאשִׁית' באחד משבעים הפירושים שהוא מפרש מלה זו בתיקוני הזהר, כך –

בראשית = שיר תאב (אותן האותיות). ולא נכתב 'תאו', למרות שתאווה כותבים עם ו' ולא עם ב'. ולא בכדי, ולא בשביל שזה 'יסתדר' – נסביר בהמשך.

¹² הרמח"ל בדרך ה' ח"א פ"א

וכותב בעל ה'מתוק מדבש' זי"ע¹³, ש'שיר תאב', זה שיר של חסד ושמחה בין הקב"ה לכנסת ישראל. והשיר הזה, הוא שיר משובח מכל השירים, תאב מכל השירים. יש בו את הכי הרבה חשק. ועליו נאמר – "שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמֹה"¹⁴, למלך שהשלום שלו, דהיינו לקב"ה, שכתב שלמה המלך.

על ידי 'שיר השירים' מקבלים את החיבור והחשק לכל השירים כולם. ונודע, כותב הצדיק המתוק מדבש, שהלוויים הם אלו שהיו שרים בבית המקדש. מכאן יוצא ששיר בא מצד הגבורות.

ומהיכן בגבורות בדיוק מגיע הכח הזה של שיר?

מגבורות דאריך אנפין שהוא קוצו של י', כתר.

בכתר דאריך יש גם עשר ספירות, ושיר מגיע מספירת הגבורה שנמצאת בא"א.

והשיר הזה שהוא מגבורות דאריך אנפין, הוא הגבוה מכולם. התאב מכולם. "שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמֹה"

ולכן –

"אמר ר' עקיבא ... שאין כל העולם כדאי כיום שנתן בו שיר השירים לישראל, שכל הכתובים קדש ושיר השירים קדש קדשים" (ידים ג', ה').

קדש קדשים, כי התורה היא תורה דבריא, ותורת הכתר, היא מאצילות.

ולמדנו ש-'שיר' זה הקולר שנמצא סביב הצוואר של הבהמה, ואיתו מושכים את הבהמה לכיוון שרוצים. דהיינו, זה כח שקשור לכיוון של רצון ולגבורות.

ולכן המילה שיר היא מילה של גבורות.

והשיר הזה מתי הוא יתעורר?

¹³ ר' דניאל פריש (ז' בשבט ה'תרצ"ה, 11 בינואר 1935, יד' בשבט ה'תשס"ה, 24 בינואר 2005), היה מקובל, מראשי ישיבת אנשי מעמד ללימוד תורת הנסתר, ר"מ בישיבת המקובלים 'שער השמים' ומשפיע בחסידות 'תולדות אהרן', ולאחר מכן בחסידות 'תולדות אברהם יצחק'; חיבר ספרים רבים, הנפוץ והמפורסם בהם הוא ביאור 'מתוק מדבש' על הזוהר.

¹⁴ שיר השירים, א, א

לעתיד לבוא, כאשר חס"מ והעומדים מתחתיו, לא יהיו יותר בעולם. ו-אז¹⁵, יתעורר שיר שהוא כוח אדיר של גבורות, שבאות מאריך אנפין, הנהגה אדירה שלא קשורה להתנהלות שלנו, אלא השפעת טוב ה' בעולם, בבחינת "אֶל יְשִׁיר-מִשְׁחָה"¹⁶
השיר לעתיד לבוא, שיר השירים, שיעלה לתקן את ה'פח', את המלכות, שנקראת גם – 'חכמת שלמה'.

ובזמן החוה, 'אז', לא יהיה יותר כח של ס"מ בעולם.

למה?

"לֹא-יִהְיֶה וְלֹא-יִשְׁוִייתוּ בְּכָל-הָאָרֶץ דְּעָה אֶת-יְהוָה בְּמִים לָיִם מִכְסִּים"¹⁷
כִּי-מִלְאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת-יְהוָה בְּמִים לָיִם

המלכות, נקראת כידוע 'ארץ' ובזמן החוה, זמן 'אז', היא תתמלא בדעה, מחכח שמגיע מהמוחזין העליונים של א"א ותהפוך להיות, כמו שאמר שלמה המלך, "עֲטֹרֶת בַּעֲלָה"¹⁸

ומי הוא זה שמעלה אותה למקום כ"כ גבוה?

משה רבנו ע"ה.

ומגלה לנו הזה"ק, שכבר במילה הראשונה בתורה, "בְּרֵאשִׁית", יש את כח הגאולה לעתיד לבא. את 'שיר תאב'. שיר השירים.

וזו הסיבה שאי אפשר לתרגם את התורה הענקית והקדושה הזו. כי איך תתרגם במילה אחת בשפה זרה, את שבעים פירושי 'בראשית' בתיקוני הזהר, שהם רק חלק מתוך פירושי המילה?¹⁹

'בראשית' זה לא – "In the beginning". זה לא נכון, לא מבחינה טקסטואלית פרשנית ולא מבחינה הגיונית. וכל העולם הולכים אחר הבלבול הזה, ולכן הם קוראים לתנ"ך –

¹⁵ המילה 'אז' היא מילה מעניינת בלשון'ק, שכן היא מילה שמבטאת זמן עבר, אך ערכה הגי' 8- שהוא מספר שמבטא את העתיד לבוא, עולם השמונה שמעל לעולם השבע. ור' לעניין זה שיעור פרשת 'חקת' על האות ח'-חקה, מעל דעת והגיון. ולכן 'אז' משמשת גם בלשון עבר וגם בלשון עתיד.

¹⁶ שמות טו, א

¹⁷ ישעיהו יא, יט

¹⁸ משלי, יב, ד

¹⁹ וידוע כי 'תרגום השבעים', שתורגם באורח פלאי בדרך נס, נחשב כאירוע שלילי. במגילת תענית בתרא, מצוין ח' בטבת כתענית צדיקים משום שבו הושלם תרגום התורה ליוונית ו"החושך בא לעולם שלשה ימים". עובדה זו מצוינת גם בסליחות שהתחברו לעשרה בטבת.

"בייבל" (Bible), בלכול, שבלל ה' את שפתם "על-כֵּן קָרָא שְׁמָהּ בְּכָל בִּי-שָׁם בְּכָל יְהוָה שְׁפָת כַּל-הָאָרֶץ וּמִשָּׁם הִפְיָצָם יְהוָה עַל-פִּי כַל-הָאָרֶץ:"²⁰

וזו המלכות. הארץ. המקום בו הכל כלול ומכולל. שפות שונות. ראיות שונות. ערבוביה. בניגוד לסדר דקדושה, שמביא למלכות דקדושה. כי רק חיבור לדעת דקדושה, לתכלת, לתכלית, לתריג, לתורה הק', יכול לסדר את כל הבלולים של העוה"ז.

החכמה של העוה"ז מבחינת 'עין הדעת', לא מגיעה למקום הכי נמוך ב'עין חיים' (!) ובעולם ההפוך הזה, רובו המכריע של העולם, אין רץ לחכמה תחתונה במסירות, בתשוקה עזה, ובפרצוף מלא חשיבות.

"א"ל: עולם הפוך ראיתי, עליונים למטה ותחתונים למעלה"²¹

והתוצאה – התמכרות המונית לתרופות פסיכיאטריות.

למה זה קורה?

כי אם לא תזין את הנשמה שלך, אם לא תיתן לה את מה שמחיה אותה, אם תתמכר לחומר, לחושים, ל'עין הדעת' ל'בלי גבול', זה מה שיקרה, כי אין לעוה"ז מה להציע לנשמה שלך.

וכל פסיכולוג או פסיכיאטר שתלך אליו, ישים עליך תוית. למה? כי הוא לא מסוגל להגיע אל השורש. וכל תוית כזאת, מוסיפה עליך קליפות. קוברת אותך עוד קצת בתוך הבלבול. והיום התוית הזו היא לא רק במילים, אלא גם במספרים. ככה זה עובד, מאבחנים אותך לפי מספר קוד.

ולפי המספר נותנים לך 'תרופה'. כדור. שאמור לסדר לך את הנשמה.

וזה לא עובד. למה?

כי אתה לא מספּר – אתה סופר.

אתה לא צריך כדור, אלא חיבור.

חיבור דקדושה. זיעת קדש. שלמדנו, ש–

זיעה=92=פחד

וכל מי שמזיע בהכנת מצות של פסח, בבניית סוכה, בריקודי שמחת תורה, בהכנסת ספר תורה וכן הלאה, נפטר בזאת מפחדים וחרדות.

²⁰ בראשית, יא, ט

²¹ בבא בתרא, י, עמוד ב

נחזור לשאלה מראשית השיעור, למה תאב עם ב'?

תאב=403=תג

מה זה התג?

הקישוט היפה שנמצא על גבי האות.

ומסבירים חכמים – האותיות הן סוד הכלים שנשברו; והאור אחרי שהכלי נשבר, עולה למעלה, הוא לא נמצא בתוך האות. וז"ס התגים.

ובלשון הק"ק יש חלוקה לשלוש קבוצות של אותיות, מבחינת התגים –

א. אותיות שכל האור נמצא בתוכן, 'מלאכת סופר' – אותיות שאין להן תגים. והן האותיות הכי גבוהות, האור בפנים.

ב. אותיות עם תג אחד – 'בדק חיה' – יש אור בפנים, אבל יש גם אור שלא נכנס לאות.

ג. אותיות עם שלושה תגים – 'שעמנו גי' – האור לא נמצא כולו בתוך האות, אלא 'כדי חיותו', ושאר האור עומד מעל האות, בתוך התג. ושבע אותיות אלו, הן כנגד שבע מלכים דמיתו.

אז מה זה אומר ש'תאב' זה התג שמעל לאות?

תאב – כי האות תאווה, משתוקקת, לקבל את האור של התג.

ו'שיר תאב', זה אומר אורות ענקיים שמגיעים מפרצוף אריך, מגבורות דאריך, וצריכים לרדת כלפי מטה, להגיע למלכות, כדי להעלות אתה.

ואומר הקומרנא הק', שאם אתה רוצה לראות את האור שמופיע ב'בראשית', אתה תמצא אותו במלה '**תאב**', **גי' תג**. – כל האור שלא נכנס לתוך האותיות.

ולמדנו בשיעור הכנסת ספר התורה, ש–

תאב=13 פעמים 'אל' (שם הויה בספירת החסד).

ז"א כל האור שצריך להיכנס למלכות=תג=13 פעמים 'אל'=תאב=403

ואות שיש לה שלושה תגים, יש לה **13 כפול 3 = 39 מל**.

ז"א שלכל אות משמענו גין, יש 'טל' פעמים 'אל'.

טל תחיה, שנמצא מעל האותיות חסרות האור, בעלות שלושה תגים. כי כאשר יגיע זמן 'או', יהפוך הטל של העוה"ז, שהוא לשון כיסוי (לט) כפי שהטל מכסה את הארץ בבוקר, ל-גילוי, להסרת הלט, לטל תחיה. ועל כך אנחנו מברכים "מוריד הטל", בברכת "מחיה המתים"; שירד, לעתיד לבוא, אור 'טל' התגין, שהיום נמצא מעל האותיות, ויכנס לתוכן ממש.

אלו הדברים עליהם היה רבי עקיבא דורש.

אשרינו ואשרי חלקנו.

ומדוע דווקא 13 פעמים 'אל'?

שהחסד יורד לעולם מיג' מידות דרחמים.

איך הגיעו ליג' דייקא?

כי ארבע אותיות שם הויה, שהן המבועים לכל השפע, נחלקות לימין, מרכז ושמאל. אם נקה ארבע אותיות מכל כיוון=12 אותיות+ המרכז ממנו הכל יוצא, המקור, יחו-ה=13.

וחבל במילה "תאב".

ולכן- **'שיר תאב'** הוא למעשה- **שיר אל. אותיות 'ישראל'.**

שישראל זו המילה הראשונה והאחרונה בתורה הק'. 'נעוץ תחילתו בסופו'.

למה?

כי כל התורה הק' היא רק בשביל דבר אחד- בשביל ישראל שיוכלו להכניס את השפע למלכות, ולהעלות את הניצוצות כלפי מעלה. "בשביל ישראל שנקראים ראשית".

איזה אור יגיע אלינו מחיבור התורה עם ישראל?

ישראל=541

תורה=611

1152="אהבי יש ואצותיהם אמלא"

מהפסוק-

"לְהַנְחִיל אֶהְבִּי יֵשׁ וְאַצְרֵיהֶם אִמְלֵא"²².

שכותבים: "לְהַנְחִיל: אֶהְבִּי יֵשׁ וְאַצְרֵיהֶם אִמְלֵא"

זה מה שמקבלים מהחיבור בין ישראל לתורה, 'יש-שי' עולמות מלאים באוצרות. מדחים.

ואומרים חכמים, שזה נקרא-

"גבורת ישראל" = 1152 = תורה+ישראל = אֶהְבִּי יֵשׁ וְאַצְרֵיהֶם אִמְלֵא

וחכל כנגד הפסוק בספר 'בראשית' - "וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵּהוֹ וְבָהּ"²³ = 1152

דיוק!

זל"ז.

או- גבורת ישראל, תורה+ישראל, 'אֶהְבִּי יֵשׁ וְאַצְרֵיהֶם אִמְלֵא' - או - 'וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵּהוֹ וְבָהּ'.

ומה מחבר את התורה עם ישראל?

הכח של גבורת ישראל, מאריך אנפין

ולאחר ההקדמה הזו, נכנס עכשיו לפרשה ונבין לימוד גדול.

כדי לעשות את העבודה שלנו, עבודת ישראל בעוה"ז, ולהכניס את האור לכאן, מה צריך? איזו מציאות חייבים שתתקיים כדי שנוכל לעשות את העבודה?

מציאות שכתובה בפרשת השבוע, והיא-

עם (!)

עם ???

דעת תחתון? למה?

²² משלי, ח, כא
²³ בראשית, א, ב

כי זה כל העניין. זו כל העבודה. זה התהליך. זה הניסוי/ניסיון. זה הרעיון. זו התכלית.
בלי דעת תחתון, אין שום כח נגד, ואין עבודה. כי אם אני בני ישראל, דעת עליון והכל
מחובר לאור, אז אין שום מהלך.
ולכן, התכלית היא העם.

"דע כי טרם שנאצלו הנאצלים ונבראו הנבראים היה אור עליון פשוט ממלא כל המציאות ולא
היה שום מקום פנוי בבחי' אויר ריקני וחלל, אלא הכל היה ממולא מן אור אין סוף פשוט שהוא
ולא היה לו בחי' ראש ולא בחי' סוף אלא הכל היה אור א' פשוט שזה בחשוואה א', והוא הנק'
אור אין סוף. וכאשר עלה ברצונו הפשוט לברוא העולמות ולהאציל הנאצלים להוציא לאור
שלימות פעולותיו ושמותיו וכנויו (אשר זאת היה סיבה בריאת העולמות כמבואר אצלינו
בענף הא' בחקירה הראשונה) והנה אז צמצם את עצמו אין סוף בנקודה האמצעית אשר בו
באמצע אורו ממש וצמצם האור ההוא ונתרחק אל צדדי סביבות הנקודה האמצעית²⁴ ואז
נשאר מקום פנוי ואויר וחלל רקני מנקודה אמצעית ממש כזה" (עץ חיים, שער א')

הקו שהכנים אינסוף ברוך הוא, לתוך החלל הריק, חייב להגיע למרכז הכדור. אם הוא יגיע
לצד השני, הכל יתמלא באור פשוט, ואז אין עבודה. אין עמל. ולמדנו²⁵, ש-

חכמה + בינה = 140 = עמל.

התהליך בעוה"ז, החשוד והמתסכל, המציאות שלך בדעת תחתון, שזה העמל שלך
בעוה"ז, נועד להביא אותך לחכמה ובינה. ולכן, אם אין דעת תחתון-אין שביל.
והשביל הזה, השביל של החיים שלך, מתחיל מהמקום שבו אתה נמצא עכשיו, ירוד ככל
שיהיה בעיניך, אבל זה המקום שהקב"ה שם אותך בו, ומהמקום הזה, "**מבוא**" גי' "**אלף**"
(שכאמור, נעוץ סופו בתחילתו וההיפך), תעשה את העבודה.

וכדי שתהיה בדעת תחתון, **מסתירים לנשמה את כל הסיפור**. וככה, חסרת זיכרון, היא
מגיעה לתוך חשכת הגוף, כאשר היא שכחה לגמרי מי היא? ושם, בתוך השכחה, היא
מגששת כסומא באפילה, כדי למצוא מקור של אור, שיעזור לה להתחיל ולהבין מה קורה
פה? ובדרך היא מגיעה לכל מיני מקומות, שהיא חושבת ששם האור, אולי בלזניה, אולי
בקונצרט, אולי בכסף והצלחה, אולי בפרסום והכרה, וכך הלאה..
וכדי לעזור לה, נתן הבורא את התורה הק'. שתעזור לה לזכור..

שלמדנו, **זכור** (אבא ואמא פנים לפנים) **233 + מלבוש = 378 = 611 = תורה**.

שהתורה היא המלבוש לזכירה. והזכירה למלבוש.

²⁴ ר' ענין ה'-פא'.

²⁵ ראה 'בהר בחוקתי' -תשפ"ג.

ואם התכלית של הכל היא העם, אז בעצם, התכלית של הכל היא הדעת שלי.

ואמרנו בתחילת השיעור, שפרשת 'בלק' היא פרשה מיוחדת, שכן בני ישראל והעם כלל לא יודעים מה שקרה; ושאלנו – אז מאיפה אנחנו יודעים את כל הסיפור הזה?
וכאן העניין.

מה ז"א מאיפה אנחנו יודעים את כל הסיפור עם בלק ובלעם?

תחשוב..

מתי הפעם האחרונה שבלעם דיבר איתך?

ובלק?

כל יום הם מדברים איתנו. הם בתוכנו. בלק בן צפור ובלעם בן בעור.

הקל שלהם, בלי ו' (**ע"ב, גי' סמא-ל**), הוא זה שהורס לי הבריאות, זה שכל הזמן רוצה ממני עוד ועוד דברים. זה הקל שיראה לי תמיד שחם לי, הקל של 'ישלי רב²⁶, של תרבות המערב (אותיות עפ-רב) היפך 'ישלי-כל²⁷

מה עניין ה'רב'?

'רב' זו תפיסת עולם שהולכת על הכמות, על היחסיות, על חלוקה, ולא על השלמות האחדותית.

ואומר הקומרנא הק, שיש צפר דקדושה.

מה היא 'צפר דקדושה'?

צפר, בלי ו', שחסוד שלה הוא ש"ע נהורין. 370 אורות, שמתקבלים מכל האור של ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן (232, יחי אור) שנכנס לתוך הכלי, שהוא חק"ל תפוחין קדישין (חק"ל גי' 138), ויחד, $370 = 232 + 138$ = ש"ע נהורין.

ש"ע אורות שנכנסים לכלי עליון שמשפיעים את השפע כלפי מטה.

צפר=370= ש"ע נהורין

וזה עניין צפר דקדושה. והצפר הזה, היא דעת דקדושה. דעת דמשה רבנו.

²⁶ "וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל רֵב אֲחִי יְהִי לָךְ אֲשֶׁר-לָךְ" (בראשית, לג, ט)

²⁷ "קַח-נָא אֶת-בְּרַכְתִּי אֲשֶׁר הִבָּאת לָךְ בְּיַחְגְּנִי אֱלֹהִים וְכִי יִשְׁלִי-כָל וַיִּפְצַר-בִּי וַיִּקַּח" (בראשית, לג, יא)

ולכן..

מה היה שם אשתו של משה רבנו ע"ה?

צפרה (!!!)

שהיא הכלי לצפר.

וזה עניין – **"לָאֵם צָפוֹר מִצָּאָה בֵּית וְדָרוֹר קָן לָהּ.."** (תהלים, פד, ד).

שדעת משה, 'צפר', מצאה את הבית, את הנוקבא, את הכלי המתאים לה – 'צפרה'.

איזה יופי!

באותו אופן שהיסוד נקרא **"כל"** ולכן המלכות שהיא הכלי לשפע שבא מן היסוד, נקראת **"כלה"** ומכאן נוצרה המילה – **כלכלה**. כל השפע מהיסוד (כל) שנכנס אל תוך המלכות (כלה).

לך תתרגם את זה..

וכנגד צפר דקדושה, יש צפור דמומאה – **בלק בן צפור**, עם ו'. וכותב הקומרנא הק', שבלק בן צפור עם ו', כדי שנדע, שכל הקליפות בא מהקב"ה.

"וירא בלק בן צפור" = 777.

אומר הקו' הק',

777 = 21 פעמים 'הבל' (37 כפול 21)

כא' (שם אהי-ה) פעמים 'הבל' דקדושה.

וזה כל העניין, כל כך מדויק – **הכלים דקליפה מול הבדלים דקדושה**.

ובפרשתנו, מתאחדים מול משה רבנו ע"ה, שני כוחות – בלק בן צפור ובלעם בן בעור.

בפתיחת הפרשה –

"וַיֵּרָא בְּלִלְכָּךְ בֶּן-זִפּוֹר אֶת כָּל-אֲשֶׁר-עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאִמְרֵי: 28

וַיֵּלֶךְ מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב-הָיָא וַיִּקְרָן מוֹאָב מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל" 29

למה פחד מואב מפני העם?

אנחנו רואים כאן, כמו בשבוע שעבר בפרשת 'חקת', מעבר וזליגה בין 'העם' לבין 'בני ישראל', בין דעת עליון לדעת תחתון.

ולא כל כך מובן מה הולך פה?

בלק רואה מה שעשה **ישראל** לאמרי, אבל הפחד הוא מ'**העם**', **'כי רב הוא'**, והם קצים בחייהם מפני **בני ישראל**.. 30

לא מובן.. הוא פוחד מישראל או מהעם? הוא הרי ראה מה שעשה 'ישראל' לאמרי, אז מדוע העם נכנס כאן, לתוך הפחדים שלו?

והתשובה מדהימה.

דעת תחתון, דעת דקליפה לא רואה את הקדושה, ולכן, מה שהוא מפחדת ממנו זה לא דעת עליון, אלא דעת תחתון.

ועל מה יושב הפחד בדעת תחתון?

על עניין חכמות "כי רב הוא"

הדעת התחתונה שלנו מתרשמת מכמות! הרבה או מעט.

לכן היא כל הזמן מודדת, משווה – כמה אנשים היו בחפגנה? כמה 'לייקים' קיבלת? כמה אנשים הגיעו לשמוע אותך? כמה כסף יש לך? וכן הלאה.. הכל על בסיס – "יש לי רב".

אבל, אם תלמד שיעור תורה והיו בו "רק" 5 אנשים.. אה, זה לא שווה.

למה חכמות היא העניין דייקא?

28 במדבר כב, ב

29 במדבר כב, ג

30 רש"י - "ויגר" לשון מורא כמו (איוב יט) גורו לכם; "ויקץ מואב" - קצו בחייהם (כמו קצתי בחיי והוא מקרא קצר)

כי כמות היא תמיד מוגבלת ויחסית. ואם המשאב מוגבל, נכנסת התחרות למגרש. מתחילה מלחמה על חלוקה של המשאבים. הראיה הכמותית היא חלוקתית ודרוויניסטית, מה שמחזק את הרצון לקבל לעצמו.

דחינו, הכמות מובילה לתנועה שהיא היפך התיקון; שהתיקון הוא להפוך את הרצון לקבל לעצמו לרצון להשפיע.

ולכן, הם"א ירחוף אותך כל הזמן לראיה כמותית-חלוקתית.

כל ההיסטוריה רצופה במלחמות על כמויות. וזה עולם של מחלוקת תמידית. ומחלוקת, כידוע, היא עניינו של הם"א.

וכשתהיה במחלוקת, לא תזכור שאתה "סלם מצב ארצה וראשו מניע השמימה"³¹, גי' 1594, שזה מ' האותיות שיש בתפלין³². זה מה שאתה. אבל אתה לא תזכור את זה.

וככה בדיוק מסמאים אותך סמא-ל וחבורתו.

בזמן שאנחנו במחלוקת על ה-'הא' או על ה-'דא' הנוכחיים, מעלים לנו את הריבית.. ובכלל לא שמנו לב..

בזמן שאנחנו במחלוקת, הופכים אותנו לאט, אבל בטוח, ליותר ויותר משועבדים, ושמים עלינו עוד ועוד שלשלאות של ברזל.

בזמן שאנחנו במחלוקת, מסירים מאיתנו את כל מה שהופך אותנו לצלם אלקים, למשל את הבגדים, ור' את המצב ברחוב הישראלי, בכלל ובקיץ בפרט.

בזמן שאנחנו במחלוקת, נלחמים על פירורים, אנחנו מתפוררים ומתפרדים כמו גרגירי החול. המשפחה מתפרקת, הילדים הופכים יותר ויותר לשבויים של מסכים, יש 'ניכור חורי' ועמקם מגדרי, והכל מתערבב באי סדר מוחלט.

"זה הים גדול ורנח ידים שלם רמש ואין מספר וזיות קטנות עם גדלות"³³

והכל לתכלית אחת – שתשכח שאתה צלם אלקים, שתשכח שאתה בן מלך. כדי שלא תזכור שיהודי שבוחר להיות עבד רוצעים את אזנו, "אזן ששמעה על הר סיני כי לי בני ישראל עבדים"³⁴ והלך וקנה אדון לעצמו, תרצע..³⁵

³¹ בראשית, כח, יב

³² כפי שלמדנו בשיעור 'עור בעד אור', על פרשת 'קרח' תשפ"ג

³³ תהלים, קד, כה

³⁴ ויקרא כה, כה

³⁵ קדושין בב, ב

ומה יקרה כשתזכר?

אתה תפסיק להיות עבד.

ואת זה הם"א בהחלט לא רוצה.

לכן, "וְיִלְךָ מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעָם מֵאֵל כִּי רַב־הוּא" כי זה מה שמפחיד את הדעת
התחתונה, הכמות.

מה שמפחיד את הקליפה זו לא האיכות, אלא הכמות. וזה הרושם שזה עושה בעולם.

ולכן בלק ילך למי ששולט על העם, לבלעם בן בעור.

וכותב הקומנרא הק', כי כוח יניקתו של בלעם בן בעור, הוא מבלע בן בער, המלך
הראשון פרשת 'וישלח'.

אבל האם שם, במקום של העם, ב'בלעם בן בעור', הקב"ה לא נמצא?

חם ושלוש.

"וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־בָּלָעַם וַיֹּאמֶר מִי הָאֱנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ"³⁶

אלו לא אלקים אחרים.

כותב הקומנרא הק', ב'היכל הברכה', "אלקים דקדושה".

שלא תחשוב לרגע שיש מציאות בלתי ה' יתברך (!)

כפי שכתוב בזהר "וארא" – "אמר ליה מלכא (הקב"ה אומר לפרעה), וכי לא ידעת דאנא
הוא מלכא, ומקמאי מלילת מילין אלין???"

וכפי שמלמדים אותנו חכמינו זכרונם לברכה, בתלמוד הירושלמי, במסכת תענית "אם
יאמר לך אדם היכן אלוקיך, תאמר לו בכרך גדול שברומי, שנאמר: אלי קורא משעיר"

שעיר, היא אדום כמובן, מקום מושבו של עשו, ורומי היא עיר הבירה של צאצאיו, שהגלו
את ישראל. ואומר הנביא ישעיהו "מִשָּׁא דְיִבְיָהּ אֵלֵי קָרָא מִשְׁעִיר שְׁמִיר מִהַ־מְלִיכָה"

שְׁמִיר מִהַ־מְלִיכָה"³⁷ – שה' יתברך קורא אלינו גם משעיר, ונמצא איתנו גם בתוקף
הגלות והסתר הפנים, וכששואלים ישראל מתי יתגלה? עונה הנביא – "אִם־תִּבְלִעִין בְּלִיעֵי"

שְׁכֵנוֹ אֶתִּי"³⁸

³⁶ במדבר כב, ט

³⁷ ישעיהו, כא, יא

³⁸ ישעיהו, כא, יב

שמישיה צדקנו יבוא מתי שיידרש! (תבעיון ו'בעיו' – בעותא=בקשה, תפילה) ואין הדבר תלוי אלא בתשובה. ועל כך כותב ר' נחמן זי"ע –

”נמצא שזה האדם ששאל היכן אלוקיך, בודאי הוא משוקע במדור הקליפות. כי הוציא את עצמו מן הכלל וכפר בעיקר, שאמר: היכן אלוקיך, ונדמה לו שבמקומו אין שם אלוקים. בכך תאמר לו: אפילו במקומך שאתה משוקע במדור הקליפות, גם כן שם תוכל למצוא אלוקותו. כי הוא מחיה את הכל, כמו שכתוב: ”ואתה מחיה את כולם”. ומשם אתה יכול לדבק את עצמך בו יתברך, ולשוב אליו בתשובה שלמה. כי לא רחוקה היא ממך. אלא שבמקומך שם רבו חלבושים”. (ליקוטי מוהר”ן ח”א סי' לג)

ומספרים על הרבי ר' ברוך ממזיבז' זי"ע, נכד הבעל שם טוב הקדוש, שנצפה על ידי חסידיו, כשהוא ממרר בבכי, לשאלתם לסיבת הבכי הפתאומי, ענה, שראה את נכדו בוכה, וכאשר שאל אותו לסיבת בכיו, ענה הנכד, שהוא שיחק עם חבריו במשחק 'מחבואים', אבל אז גילה לתדהמתו הרבה, שאין איש מהם מחפש אותו..):

מיד נזכרתי, אמר ר' ברוך, בקב”ה, שגם הוא מתחבא, ובוכה על כך, שאין אין מחפש אותו.

”העיקר לדעת אותו יתברך רק ע”י אמונה שלמה... כי אע”פ שכל אחד יודע בכלל כי ה' הוא האלהים, אע”פ כ מחמת טרחות העולם הזה ותאוותיו והבליו נמצא הרבה שברוב העתים שוכחים אותו יתברך. ועל זה מזהירים הפסוקים... וידעת היום והשבות אל לבבך”, כי זה עיקר שלמות הידיעה, כשמקשרים הדעת את הלב” (שיחות מוהר”ן, ירושלים, סימן רי”ז).

ובלעם, שה' לב' מופיע בשמו הפוך 'בל', בל-עם. שהוא קשור לדעת התחתונה, אבל בחיפך ההתקשרות הנכונה, התקשרות הלב, מעוניין לכן לקלל את העם. והקב”ה לא מאפשר לו –

”וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-בָּלָעַם לֹא תִלָּךְ עִמָּהֶם לֹא תֵאָר אֶת-הָעָם כִּי בָרוּךְ הוּא”³⁹
דהיינו, הם בדעת תחתון לא במקרה, אלא כדי לעשות את העבודה ולכן ה' לא נותן לבלעם, לפגוע בהם.

וכל העניין שלך בעוה”ז, כדי שתצליח לעשות את העבודה, הוא להתחבר לראיה הנכונה. לסופר (גי' רצון), לכתב, ל'שיר תאב' – שיר עם יג' מידות דרחמים שקשור לאל.

וכשיהודי קורא בתורה בפה שלו, כל אור הויה נכנס לתוך הכלים.

³⁹ במדבר, כב, יב

יש כל מיני פיות – ביניהם גם 'פי האתון'

פי האתון = 552 = כל בשר

"וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה כִּי-הִשְׁחִית כָּל-בָּשָׂר אֶת-דַּרְכּוֹ עַל-הָאָרֶץ"⁴⁰

ואומרים חכמים, איזהו איבר שכולו בשר?

הוא איבר הברית.

דהיינו, כאשר נכתב בפרשת 'נח', על השחתת 'כל בשר', הכוונה היא להשחתת הברית. וכידוע, 'כל' הוא היסוד.

ולכן היה בלעם מטמא עצמו עם האתון, בבחינת "הִשְׁחִית כָּל-בָּשָׂר"

והקב"ה, מוליך את האדם בדרך שהאדם רוצה לילך בה. ומשכל כך רוצה בלעם ללכת עם שרי מואב לקלל את ישראל, הקב"ה מוליך אותו בדרך, אבל כמו 'רובוט', כאשר פיו, בידי ה'. והוא לא יכול להוציא מילה אחת מפיו, אלא דברי ה'.

"וַיֵּבֶא אֱלֹהִים | אֶל-בָּלָעַם לֵאמֹר וַיֹּאמֶר לוֹ אִם-לִקְרָא לְךָ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קָוִים לְךָ אֲתָם וְאִם אֶת-הַדִּבָּר אֲשֶׁר-אָדָּבָר אֵלֶיךָ אֲתוֹ תַעֲשֶׂה"⁴¹

וכשהפך של בלעם מוציא את דבר ה', אנחנו רואים ש-

פי בלעם = 232 = יהי אור = ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

באותו אופן שלמדנו⁴²

בלעם (עה"כ דטומאה) = 143 = אל אלקים הויה=אהו-ה במילוי החין⁴³

מבהיל (!)

גם המקום התחתון ביותר, מקום הבלבול של העם, מקבל את הכח שלו מחקב"ה, ודווקא בלעם הוא שמברך את ישראל, באותו אופן שבירך שרו של עשו את יעקב, במעבר יבק-

⁴⁰ בראשית, ו, יב

⁴¹ במדבר כב, כ

⁴² ר' 'בהר בחוקת' - תשפ"ג

⁴³ שם הויה בספירת הדעת במילוי ההין- אלף הה וו הה- ג' 143.

"וַיֹּאמֶר לֹא יִעָקֵב יֹאמֶר עוֹד שְׁמִי כִּי אִם-יִשְׂרָאֵל כִּי-שְׂרִיתָ עִם-אֱלֹהִים וְעִם-
אֱנָשִׁים וְהוֹכַל" ⁴⁴

כי כשאתה במעבר יבק, במקום הצר והקשה בחיים שלך, אם תתעקש לדבוק במהות
שמסתתרת בתוך הקושי של 'יבק', שהיא 'יחוד ברכה קדושה', הקליפות הן שיכרכו אותך.
וזה התיקון.

ובלעם מברך את הברכות בשלוש נקודות ציון ובשלושה (!) משלים-

כִּי-מֵרֹאשׁ צִרִים אֲרָאֵנוּ וּמִגְבֻּעוֹת אֲשׁוּרָנוּ הֶן-עִם לְבָרְדִּי יִשְׁכֵּן וּבָגָנוּם לֹא יִתְוַשֵּׁב" ⁴⁵
לֹא-הִבִּיט אֵין בְּיַעֲקֹב וְלֹא-רָאָה עִמָּל בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהָיו עָבָו וְתִרְוַעַת מִלֶּכֶךְ
בּוֹ" ⁴⁶

מִהֲ-טָבוּ אֲהַלִּיף יַעֲקֹב מִשְׁכַּנְתִּיף יִשְׂרָאֵל" ⁴⁷

משל=370= צפר

דעת דקדושה.

שלושה משלים= 370 כפול 3 = 1110

עה"כ =1111 אלף אלף.

אור אדיר.

אתה רק צריך להיות בבחינת 'שיר תאב', 'שוכן לשבטיו', גבולות.

כותבת הגמרא במסכת ברכות-

"אמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא: מיום שחרב בית המקדש אין לו לחקב"ה בעולמו
אלא ארבע אמות של הלכה בלבד".

⁴⁴ בראשית, לב, כט

⁴⁵ במדבר, כג, ט

⁴⁶ במדבר, כג, כא

⁴⁷ במדבר, כד, ה

מה הכוונה?

עניין של ד' אמות, זה תחום בהלכה שמגדיר את התחום הפרטי של האדם. ומסבירים חכמים, שמה שמחליף את עבודת בית המקדש אחרי החורבן, זו רק ההלכה, שבונה גבולות. תחומים. כי האור של אריך מגיע, כמו שראינו בתחילת השיעור, מגבורות. ולכן, מה שחשוב בסיפור זו בניית הכלים ע"י ההלכה, שהיא הגדרת המקום הרוחני, על ידי גבולות מעין חיים, שנותנים את הכח להכיל את כל האור. וזה נקרא- ד' אמות של הלכה'.

1110 = ארבע אמות של הלכה

כל הברכות מכל שלושת המשלים, איפה הן? בד' אמות של הלכה (!)

למה שלושת המשלים של בלעם הם ד' אמות של הלכה? איך זה קשור?

כשעם ישראל עושה את העבודה, בבחינת "ארבע אמות של הלכה", בניית הכלים, בניית הבית בקדושה בבחינת - "גם צפור מצאה בית ודרור קן לה...", כשהוא, שוכן לשבטיו' בסדר דקדושה- או אז, התוצאה היא, שהקליפות מברכות אותו!

כשבלעם רואה (וראיה היא ידיעה) את עם ישראל שוכן לשבטיו', כשהוא רואה שהם בגדר ד' אמות של הלכה, הוא נאלץ לברך אותם; והוא עושה את זה בשלושה מקומות שונים, בשלושה משלים, בהם קיבל עם ישראל את הברכות הגבוהות ביותר.

כשאתה מחזיק מעמד, לא נשבר, מתעקש להיכנס לגדר ד' אמות של הלכה ולעשות את העבודה שלך גם מתוך הדעת התחתונה, כשאין 'אורות' או הצלחות או הוכחות לוגיות, בתוך הסתרה, במצב של 'עם'- אתה תזכה לכך, בעז"ה, שכל אותן קליפות שסבבו אותך ונלחמו בך, הן הן יברכו אותך, וזו תכלית עולם התיקון.

"ביון שנתייחד המשגיה על השגחתו, אין ניכר כלל חילוק בין רע לטוב, וכולם אהובים וכולם ברורים, כי כולם נושאים בלי ה' מוכנים לפאר גילוי יחודו ית', וזה נודע בחוש. ובערך הזה יש להם ידיעה בסוף, שכל הפעולות והמחשבות, הן הטובות והן הרעות, המא נושאי בלי ה', והוא הבין אותם ומפיו יצאו, וזה ייודע לעין כל בגמר התיקון"

(מתוך אגרת ה' ב'אגרות הסולם').

ברוך ה' לעולם אמן ואמן!